

תת"ע 1614/10/19 - מדינת ישראל נגד פנחס לזרוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1614-10-19 מדינת ישראל נ' פנחס לזרוביץ
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ביטון

המאשימה

נגד

פנחס לזרוביץ

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 31.5.19, הודעת תשלום קנס בגין אי ציות לתמרור 815 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: " אני נוהג מזה 46 שנה ומעולם לא היתה לי פסילה.

עניין העבירה - אני לא ביצעתי את העבירה. אם הואשמת במשהו שיוכיחו".

ביום 25.12.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד סמ"ר איתי פרץ, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ועותק סרטון מצלמת גוף, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 31.5.19, בסמוך לשעה 16:02, נהג הנאשם בקטנוע בתל אביב, ברחוב לה גוורדיה, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לצומת עם רחוב הגיבור האלמוני, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא נוסע משמאל לכלי הרכב ועל גבי תמרור 815, המסומן במקום.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אתה צודק אבל לא סיכנתי אף אחד" וכן, תועד המפגש ביניהם ב-ת/2, כמפורט בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 2-7.

עמוד 1

בחקירתו הנגדית, מסר העד כי הבחין בעבירה ואם לא, לא היה רושם לנאשם דו"ח. עוד הסביר העד, כי מצלמת הגוף לא נועדה לתעד עבירות, אלא מפגש שוטר-אזרח.

העד נשאל לגבי שדה הראיה שלו והשיב, כי ממקום עמידתו, על המדרכה הדרום מזרחית, כשפניו למערב, הבחין בטור של כלי רכב ובנאשם מגיע בנסיעה על גבי תמרור 815.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך נסע ליד התמרור ולא עליו והשוטר לא יכול היה להבחין בו, כי כלי הרכב הסתירו אותו.

בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי אכן, נסע משמאל לכלי הרכב, אך מימין לתמרור, ברווח של כחצי מטר שנותר.

הנאשם אישר כי ביקש מהעד שיוותר לו, אך טען כי לא הכחיש ולא אישר את דבר ביצוע העבירה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את מקום עמידתו, תיאר את נתיבי הנסיעה במקום, את התמרור שבנדון ואת אופן נהיגת הנאשם ושמר על קשר עין רצוף עמו, עד לעצירתו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. ב-ת/2, כמפורט בפרוטוקול, ניתן לראות ולשמוע את הנאשם, כאשר עוצר אותו העד ורק מבקש את רישיונותיו, כשהוא אומר באופן ספונטני: **"עליתי על הקו?"** דהיינו, עוד לפני שהעד הסביר לנאשם מדוע עצר אותו, ידע הנאשם עצמו, כי עבר עבירה.

4. אישור נוסף לכך, ניתן למצוא בתגובת הנאשם בהמשך - **"אתה צודק, אבל לא סיכנתי אף אחד"**.

מאידך, בבית המשפט, הציג הנאשם גרסה לפיה, הצליח לתמרן, במרווח של חצי מטר, בין כלי רכב לתמרור שבנדון וזאת לאורך כברת דרך, אך גרסה זו, לא הייתה משכנעת כלל ועיקר.

5. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחר... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ט טבת תש"פ, 26 ינואר 2020, במעמד הצדדים